

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. J. P.**, advokát, U., právne zast. JUDr. D. A., advokátom, U., proti žalovanému **O. D.**, právne zast. JUDr. I. R., advokátkou, Š., v **konaní o zaplatenie 4 061,94 Eur (122 370,-- Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. októbra 2011, č. k. 2Cob/70/2011-238, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia dovolacieho konania vo výške 317,32 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 09. 07. 2008, č. k. 18Cb/42/2006-167 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 122 370,-- Sk s 13% úrokom z omeškania od 04. 01. 2003 do zaplatenia a 4% úrokom z omeškania ročne z istiny 23 200,-- Sk od 04. 01. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania ročne z istiny 5 000,-- Sk od 11. 02. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania ročne z istiny 5 000,-- Sk od 11. 03. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania ročne z istiny 5 000,-- Sk od 11. 04. 2003 do zaplatenia a trov konania vo výške 95 108,-- Sk na účet právneho zástupcu. Súd zistil, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o poskytnutí právnej pomoci dňa 01. 04. 2002, na základe ktorej sa žalobca ako komerčný právnik zaviazal poskytovať pre žalovaného právnu pomoc vo veciach vyplývajúcich z právnych vzťahov tak, ako je to dohodnuté v čl. I. zmluvy. V čl. II. písm. a/ bolo dohodnuté, že výška a spôsob odmeny sa riadi vyhláškou č. 163/2002 Z. z. a že žalovaný zaplatí žalobcovi za poskytnuté právne služby okrem zastupovania vo veciach súdnych a exekučných paušálnu odmenu vo výške 5 000,-- Sk mesačne a 800,-- Sk mesačného paušálu na účelné vynaloženie výdavkov. Ďalej bolo v čl. II.

písm. b/ bod 2 dohodnuté, že vo veciach a prípadoch, ktoré nie sú zahrnuté pod bodmi a/ a b/ a vo veciach, kedy odmena za jeden úkon presahuje odmenu 5 000,-- Sk, sa odmena určí po vzájomnej dohode s primeraným použitím zmluvy a vyhlášky č. 163/2002 Z. z. V čl. II. písm. c/ bolo dohodnuté, že žalovaný poskytne žalobcovi odmenu v zmysle čl. II. písm. a/ vždy do 10. dňa bežného kalendárneho mesiaca za predchádzajúci mesiac a odmenu podľa čl. II. písm. b/ bod 1, 2 poskytne žalovaný po predložení príslušného dokladu o ukončení veci a vyúčtovaní. V čl. IV. bolo dohodnuté, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú, s účinnosťou od 01. 04. 2002 s tým, že môže byť ukončená dohodou, prípadne výpoveďou v trojmesačnej výpovednej lehote, pričom výpoveď začína plynúť od 1. dňa nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede. Vychádzajúc z čl. II. písm. b/ bola dohodnutá tarifná odmena za poskytnutie právnej pomoci zo dňa 02. 05. 2002. V zmysle čl. I. tejto dohody bolo dohodnuté, že žalobca bude zabezpečovať kompletne exekučné konanie na vymozenie daňovej pohľadávky vo výške 1 462 973,-- Sk voči daňovému dlžníkovi – R. D. D., a to v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. V článku II. tejto dohody bolo dohodnuté, že vychádzajúc z článku II. písm. b/ bod 2 a vyhlášky č. 591/2002 Z. z. a na náročnosť právnej pomoci sa klient a komerčný právnik dohodli na tarifnej odmene podľa hodnoty veci príslušného právneho úkonu (§ 12, § 13 citovanej vyhlášky) a komerčný právnik má nárok na odmenu po vymožení (aj čiastočnom) pohľadávky. V súvislosti s touto dohodou žalobca zabezpečil a vymohol daňovú pohľadávku. Po ukončení právnych služieb vyúčtoval faktúrou č. 26/2002 zo dňa 30. 12. 2002 odmenu vo výške 214 269,-- Sk, z ktorej ostala sporná uplatnená suma. Súd na námietku žalovaného považoval zmluvu o právnej pomoci z 01. 04. 2002 za určitú a zrozumiteľnú, k čomu dospel gramatickým a logickým výkladom podľa ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka z umiestnenia bodu 2 v samotnej zmluve, ktorý podľa jeho názoru treba vykladať tak, že čo nie je upravené v čl. II. písm. a/, b/ sa odmena určí postupom podľa čl. II., písm. b/ bod 2. Podľa názoru súdu pre deň, kedy došlo k účinnému uzavretiu zmluvy, nie je rozhodujúci dátum, ktorý je uvedený na zmluve, resp. pokiaľ dátum nie je uvedený, ale rozhodujúce je, kedy skutočne došlo k uzavretiu dohody. V danom prípade logicky mohlo dôjsť k podpísaniu a uzavretiu dohody až následne po tom, keď bola zverejnená vyhláška č. 591/2002 Z. z. v zbierke zákonov, teda po 15. 10. 2002, keď túto vyhlášku mali účastníci dohody k dispozícii. V tejto dohode v čl. II. bolo dohodnuté, že tarifná odmena bude účtovaná podľa hodnoty príslušného právneho úkonu (§§ 12-13 vyhl. č. 591/2002 Z. z.) Komerčný právnik má nárok na odmenu po vymožení (aj čiastočne) pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že pohľadávky – exekúcia bola čiastočne vymožená.

Po preskúmaní všetkých úkonov právnej pomoci dospel súd k záveru, že všetky úkony sú účelné na vymożenie daňovej pohľadávky, keďže zákon s nimi spája konkrétne dôsledky pre účely daňového exekučného konania. Uviedol, že v danom prípade sa nejedná o úkony právnej pomoci v sporovom konaní, ktorých účelnosť je potrebné posudzovať vo vzťahu k druhému účastníkovi konania, či možno od neho spravodlivo požadovať, aby nahradil vzniknuté trovy úspešnému účastníkovi konania. Kritérium účelnosti úkonu právnej pomoci, na ktorý poukazuje žalovaný, podľa ktorého je potrebné skúmať odbornú a tvorivú schopnosť advokáta pri vynaložení úkonu právnej pomoci, nie je v samotnej vyhláske č. 591/2002 Z. z. uvedené ako kritérium účelnosti právneho úkonu, a preto je bez právneho významu. Naopak samotná vyhláska umožňuje posudzovať pojem úkonu právnej pomoci voľnejšie, čo vyplýva z ust. § 16 ods. 4 citovanej vyhlásky, podľa ktorého za úkony právnej pomoci, ktoré nie sú uvedené v ods. 1 a 2, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Podľa názoru súdu rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či sa jedná o úkon právnej pomoci, je skutočnosť, že sa jedná o úkon vo veci samej, čo v danom prípade bolo naplnené a či s týmto úkonom zákon spája následky pre vymożenie daňovej pohľadávky, čo bolo taktiež splnené. Tvrdenie žalovaného, že úkony správcu dane po neúspešnej dražbe sú v rozpore so zákonom, sú ničím neodôvodnené, keďže samotný zákon o správe daní naopak predpokladá takéto úkony v časti 7 zákona. Za námietku bez právneho významu považoval súd tiež námietku žalovaného, že súd by mal brať do úvahy pri posudzovaní trov konania záujem O., keďže O. je v rovnakom postavení ako každý iný účastník obchodného vzťahu. Súd mal za to, že pokiaľ žalovaný uzavrel dohodu o právnej pomoci, musel si byť vedomý následkov z nej plynúcich. Zmenou štatutárneho zástupcu žalovaného sa nijako nemôžu zmeniť práva a povinnosti, vyplývajúce z dohody o právnej pomoci z 02. 05. 2002. Ďalším dôkazom, že žalovaný nemal námietky proti úkonom právnej pomoci, za ktoré požaduje žalobca odmenu, je skutočnosť, že žalobca podaním z 19. 11. 2004 vyšpecifikoval tieto právne úkony, ktoré žalovaný nijako nerozporoval. Z uvedených dôvodov súd zaviazal žalovaného zaplatiť čiastku 122 370,-- Sk, ktorá predstavuje rozdiel medzi už priznanou čiastkou 91 899,-- Sk a fakturovanou sumou 214 269,-- Sk. Úrok z omeškania priznal žalobcovi podľa ust. § 369 a § 502 Obchodného zákonníka po zistení úrokových sadziieb v sídle banky žalovaného. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, v ďalšom konaní napadnutým rozhodnutím rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd konštatoval,

že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p., vec správne právne posúdil a vo veci správne rozhodol. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na rozsiahle odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil (ust. § 219 ods. 2 O. s. p.). Súd prvého stupňa podľa odvolacieho súdu v súlade s ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka posúdil právne úkony účastníkov konania a ich gramatickým a logickým výkladom správne dospel k záveru o ich platnosti a obsahu a tiež správne konštatoval, že žalovaný má v konaní postavenie ako každý iný účastník konania. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolateľ zdôraznil, že medzi vydaním uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 16. 03. 2009 a napadnutým rozsudkom toho istého súdu zo dňa 19. 10. 2011, nenastala žiadna skutočnosť, ktorá by priniesla nové poznatky o skutkovom stave, ani nedošlo k zmene právnej úpravy, spôsobilej viesť k takémuto zvratu v skutkovom a právnom posúdení veci odvolacím súdom, ktoré znamená úplné popretie jeho skutkových a právnych záverov z uznesenia zo dňa 16. 03. 2009. Dovolateľ poukázal na odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorým rozhodnutím sa rušilo skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Za tohto právneho stavu je preto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie nezrozumiteľné, nepreskúmateľné a nezdôvodnené. Dovolateľ má za to, že z napadnutého rozhodnutia nie je možné nijako zistiť, akými právnymi úvahami sa odvolací súd riadil, keď dospel ku skutkovým a právnym záverom priamo protikladným, oproti svojim záverom, vysloveným skoršie. V dovolaní dovolateľ poukázal aj na to, že odvolací súd sa nevyrovnal ani so žiadanou z odvolacích námietok, uvedených v odvolaní zo dňa 02. 09. 2008.

Dovolateľ uviedol, že so zreteľom na zásadu rovnosti účastníkov konania, ktorá vyplýva nielen z čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale je inkorporovaná explicitne v Občianskom súdnom poriadku v ust. § 18, musí odôvodnenie rozhodnutia napĺňať zákonné požiadavky, a tým rešpektovať právo účastníkov konania bez ohľadu na to, v prospech ktorého účastníka je takéto rozhodnutie vynesené. Preto dovolateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok je potrebné posúdiť vo vzájomnej súvislosti s predchádzajúcimi rozhodnutiami. Poukázal na uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 29. 02. 2008, č. k. 2Cob/154/2007-143, v ktorom uznesení odvolací súd vyslovil svoj právny názor a náležite vysvetlil súdu prvého stupňa, ako v konaní ďalej postupovať a v akom smere je potrebné doplniť dokazovanie. Okrem iných uviedol, že ak bola medzi účastníkmi dohodnutá výška odplaty tak, že žalobca má nárok na tarifnú odmenu podľa hodnoty veci príslušného právneho úkonu, je úlohou súdu posúdiť, ktorý z právnych úkonov právnej pomoci, účtovaných žalobcom, bol účelný na vymoženie daňovej pohľadávky. Ďalej podľa vyššie uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu, súd prvého stupňa pochybil, keď pri rozhodnutí o úroku z omeškania vychádzal zo správy NBS o výške úrokových sadziieb za úvery poskytované v roku 2003. Ak súd prvého stupňa rozhodol tak, že v súlade so zmluvou o právnej pomoci a dohodou zo dňa 02. 05. 2002 priznal žalobcovi časť uplatneného nároku, potom aj o úrokoch z omeškania, prislúchajúcich k tomuto nároku, mal rozhodnúť s ohľadom na výšku úrokov, požadovaných za úvery poskytované bankami v sídle dlžníka v čase uzavretia zmluvy, nie v čase splatnosti faktúry. Následne súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom zo dňa 09. 07. 2008, č. k. 18Cb/42/2006-167 a v rozhodnutí posúdil každú listinu a úkony s označením príslušného zákonného ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, ako aj účelnosť úkonu v súvisi s ust. § 16 ods. 4 vyhlášky č. 591/2002 Z. z. Žalobca má za to, že popisanie odvolacích dôvodov proti rozsudku súdu prvého stupňa a výstižné a stručné vyhodnotenie podstatného odvolacieho dôvodu, nie je odňatím možnosti žalovaného konať pred súdom, ani porušením práva na súdnu ochranu. V tejto súvislosti poukázal na konštantnú judikatúru v dovolacom konaní (Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 372/06 z 29. 03. 2007, sp. zn. I. ÚS 243/07 z 19. 06. 2008, sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, ako aj Uznesenia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 a sp. zn. III. ÚS 152/2010). Žalobca je preto toho názoru, že nie sú splnené zákonné podmienky na dovolanie a dodal, že žalovaný celú uplatnenú a súdom priznanú pohľadávku žalobcovi zaplatil. Na základe uvedených skutočností navrhuje žalobca dovolanie žalovaného odmietnuť a rozhodnúť o trovách dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným

prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí z niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, resp. v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Sprihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľa, týkajúca sa nezrozumiteľnosti, nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré

skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie citované ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje“.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia.

Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Súd prvého stupňa okrem iného uviedol, že gramatickým a logickým výkladom podľa ust. § 35 ods. 2 Obč. zák. z umiestnenia bodu 2 zmluvy o právnej pomoci zo dňa 01. 04. 2002 dospel k záveru, že ust. článku II. písm. b/ bod 2 treba považovať za dostatočne určité a zrozumiteľné a treba ho vykladať tak, že čo nie je upravené v článku II. písm. a/, b/ 1 sa odmena určí postupom podľa článku II. písm. b/ 2. S poukazom na ust. § 44 ods. 2 Obchodného zákonníka súd prvého stupňa dodal, že v danom prípade chýba jednoznačný konsenzus oboch účastníkov ústnej zmluvy, keďže cca. 20% vymoženej istiny môže znamenať účtovanie odmeny aj nad 20%, pričom bývalý starosta uviedol, že bola dohoda na 20%. Podľa názoru súdu prvého stupňa pre deň, kedy došlo k účinnému uzavretiu zmluvy nie je rozhodujúci dátum, ktorý je uvedený na zmluve, resp. pokiaľ dátum nie je uvedený, ale rozhodujúce je, kedy skutočne došlo k uzavretiu dohody. V danom prípade preto logicky mohlo dôjsť k podpísaniu a uzavretiu dohody až následne po tom, keď bola zverejnená vyhláška č. 591/2002 Z. z. v Zbierke zákonov, teda po 15. 12. 2002. Súd prvého stupňa v konaní taktiež skúmal účelnosť jednotlivých úkonov v počte 16 úkonov, ktoré tvoria prílohu faktúry č. 26/2002. Po preskúmaní všetkých úkonov právnej pomoci dospel súd prvého stupňa

k záveru, že všetky tieto úkony sú účelné na vymożenie daňovej pohľadávky, keďže zákon s týmito úkonmi spája konkrétne dôsledky pre účely daňového exekučného konania. Podľa názoru súdu prvého stupňa rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či sa jedná o úkon právnej pomoci je skutočnosť, že sa jedná o úkon vo veci samej, čo v danom prípade bolo naplnené a či s týmto úkonom zákon spája následky pre vymożenie daňovej pohľadávky, čo bolo taktiež splnené. Súd prvého stupňa zároveň dodal, že námietka žalovaného ohľadom posudzovania trov konania so zameraním sa na záujem O., je bez právneho významu, keďže O. je v rovnakom postavení ako každý iný účastník obchodného vzťahu.

S odôvodnením súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dodal, že súd prvého stupňa v súlade s ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka posúdil právne úkony účastníkov konania a ich gramatickým a logickým výkladom správne dospel k záveru o platnosti a obsahu a tiež správne konštatoval, že žalovaný má v konaní postavenie ako každý iný účastník konania.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv žalovaného, resp. že dospel k odlišným skutkovým a právnym záverom, ako vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 16. 03. 2009 (č. 1. 196 spisu), ktoré rozhodnutie bolo uznesením dovolacieho súdu zo dňa 17. 02. 2001 zrušené (č. 1. 227 spisu). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí stručným konštatovaním a právnym záverom na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa, sa vysporiadal s namietanou neplatnosťou zmluvy o právnej pomoci zo dňa

01. 04. 2002, ako aj s druhom a výškou odmeny, keďže k tomu dospel gramatickým a logickým výkladom a zároveň vyslovil, že v tomto vzťahu žalovaná O. má v konaní postavenie ako každý iný účastník konania. Reagoval tak na argumenty žalovaného v odvolaní, ktoré skutkovo a právne zhodnotil súd prvého stupňa v rozhodnutí, ktoré nie je zjavne neodôvodnené a nie je ho možné považovať ani za arbitrárne.

Zákonodarcom upravenou fakultatívnou možnosťou odvolacieho súdu, obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho napadnutého rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, preto vo svetle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, nedošlo v danom prípade k porušeniu práva účastníka občianskeho súdneho konania (žalovaného) na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu.

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že žalovaný nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv, daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností tvrdenie žalovaného, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalovaným tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno z ust. § 237 O. s. p. vyvodiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému žalobcovi vzniklo podľa ust. § 243b ods. 4 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Trovy dovolacieho konania predstavujú 2x úkon právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie) po 151,03 Eur a 2x režijný paušál po 7,63 Eur podľa ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb, t. j. celkom trovy dovolacieho konania v sume 317,32 Eur. Dovolací súd žalobcovi náhradu dovolacích trov priznal a uložil žalovanému ich zaplatiť. Právnomu zástupcovi žalobcu vyčíslené DPH Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal, pretože tento nedoložil, že je jej platiteľom.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. júna 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová